

Arrest

nr. 227 664 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. EL KHOURY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 december 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2019.

Gelet op het arrest nr. 219 540 van 8 april 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL KHOURY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (T.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Venezolaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren op 10 juni 1956 in Porto Cabello. In 1977 verhuist u naar Valencia. U huwt op 14 mei 1982 en werkt o.m. als boekhouder. U start een eigen bedrijf en wordt eveneens stille vennoot in het mediabedrijf van uw zoon, Venemedia genaamd. U wordt eveneens benoemd tot voorzitter van Venemedia. Hoewel u als vennoot en voorzitter geregistreerd werd, werkt u zelf niet voor Venemedia.

In december 2014 werd kanker vastgesteld bij uw echtgenote. Het daaropvolgende jaar besluiten jullie naar Merida te verhuizen omwille van haar gezondheid. De behandeling kan in Merida immers verdergezet worden.

In 2015 verlaat uw zoon D. (CG 15/17794 – DVZ 8.111.935) Venezuela en dient hij in België een verzoek tot internationale bescherming in. In datzelfde jaar wordt hij erkend als vluchteling door het CGVS.

In februari 2016 bezoeken u en uw echtgenote jullie zoon. Na een 10-tal dagen keren jullie terug naar Venezuela.

In mei 2016 verlaat uw dochter V. (CG 16/14863 – DVZ 8.263.435) Venezuela. Zij dient in België een verzoek tot internationale bescherming in.

In de periode juli-augustus 2016 wordt u in een periode van twee weken 4 maal telefonisch bedreigd omdat uw zoon via Venemedia en de website Notilogia.com zich tegen de overheid uitte. U vertelt aan uw kinderen over de bedreigingen, maar besluit uw echtgenote hier weinig over te vertellen zodat zij zich kan focussen op haar medische behandeling.

In oktober 2016 wordt de chemotherapie van uw echtgenote stopgezet wegens gebrek aan medicatie. Er wordt geen reden gegeven voor de stopzetting, maar jullie linken het zelf aan de geuite bedreigingen.

U verlaat Merida in januari 2017 en verblijft twee weken in Los Nevados. Daarna duiken jullie onder bij een kennis in Barinas.

U verlaat Venezuela op 12 april 2017 en reist via Spanje naar België. U komt op 13 april 2017 toe in België en dient op 18 april 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, documenten m.b.t. oprichting Venemedia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart dat u bedreigd werd door de overheid omwille van uw band met Venemedia (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 25/06/2018 (verder notities CGVS 1), p. 17), het bedrijf van uw zoon waarvan u voorzitter bent (notities CGVS 1, p. 11).

*U verklaart voor het CGVS dat u zelf bedreigd werd in de periode **juli-augustus 2016** (notities CGVS 1, p. 17), een 4-tal keer in **een periode van ongeveer 2 weken**. Uw echtgenote verklaart echter dat de dreigtelefoons zo'n 3 à 4 jaar geleden begonnen en dat u zelf telefoontjes kreeg (notities van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote dd. 25/06/2018 (verder notities CGVS 2), p. 14).*

Uit de verklaringen van uw echtgenote kan opgemaakt worden dat u zelf **reeds in 2014-2015 bedreigd** werd. Later tijdens het persoonlijk onderhoud aan uw echtgenote nogmaals gevraagd wanneer u de eerste keer gebeld werd, verklaart zij "zover ik weet is dat 4 jaar of 3,5 jaar geleden begonnen" (notities CGVS 2, p. 15). Daarenboven blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat u **zo'n 2 jaar lang telefonisch bedreigd** werd. Het is evenmin aannemelijk dat u verklaart dat **u uw dochter inlichtte over de problemen die u zelf had toen zij nog bij u woonde** (notities CGVS 1, p. 22), terwijl zij volgens uw eigen verklaringen reeds ongeveer **in mei 2016 naar België kwam** (notities CGVS 1, p. 6). U verklaart eveneens dat **uw kinderen al in België waren toen u regelmatig gebeld werd** (notities CGVS 1, p. 18). Bovendien **kent u het nummer niet meer van de telefoon waarop u gebeld werd**, nochtans het telefoonnummer van het appartement in Merida waar u woonde. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat u **reeds in Valencia bedreigd** werd en dat dit meespeelde om naar Merida te vertrekken (notities CGVS 2, p. 16), terwijl uzelf uitdrukkelijk verklaart dat u **enkel in Merida bedreigd** werd (notities CGVS 1, p. 19). Bovendien verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat u als voorzitter van Venemedia **reeds drie of vier jaar geleden telefonische intimidatieboodschappen ontving** (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U legt inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u zelf telefonisch bedreigd werd.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaatsen de laatste 6 maanden voor uw vertrek uit Venezuela. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u tot uw vertrek op 12 april 2017 in Merida verbleven te hebben (Verklaring DVZ (verder verklaring DVZ 1), p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaart u echter in januari (2017) gedurende een week of twee in Los Nevados verbleven te hebben (notities CGVS 1, p. 17-18), waarna u ook nog in de stad Barinas verbleef bij een kennis. Uw echtgenote legt echter geen verklaringen af waaruit blijkt dat jullie buiten de stad Merida ondergedoken zijn in het jaar 2017 (verklaring DVZ van uw echtgenote (verder verklaring DVZ 2), p. 4 + notities CGVS 2, p. 1-18).

De verklaringen van uzelf en uw echtgenote betreffende de langdurige bedreigingen prangen des te meer aangezien **u en uw echtgenote uw zoon in België zijn komen bezoeken in februari 2016 (notities CGVS 1, p. 15 + notities CGVS 2, p. 5), waarna jullie terugkeerden naar Venezuela.** U verklaart zelf dat u tijdens uw bezoek wist dat uw zoon asiel aangevraagd had (notities CGVS 1, p. 15), terwijl uw echtgenote verklaart dat hij toen al een positief antwoord gekregen had in zijn asielprocedure (notities CGVS 2, p. 6). Volgens uw echtgenote keerden jullie in 2016 terug naar jullie thuisland omdat zij nog behandeld werd voor haar ziekte. De stempels in uw beider paspoorten (zie administratieve dossier) tonen eveneens aan dat jullie Venezuela in 2016 verlaten hebben en teruggekeerd zijn. Zelf geeft u eveneens aan dat jullie sinds 2013 elk jaar in een ander land op vakantie gingen (notities CGVS 1, p. 6). Het is allerm minst aannemelijk dat u, die reeds drie of vier jaar geleden telefonische intimidatieboodschappen ontving (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), nog terugkeert naar Venezuela indien u effectief een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten koestert. Jullie verklaringen aangaande jullie reizen buiten Venezuela tonen aan dat jullie geen vrees voor vervolging vanwege de overheid hebben.

ullie konden daarenboven zelfs na de door u aangehaalde bedreigingen Venezuela zonder problemen verlaten, aangezien de procedure op de luchthaven bij uw laatste reis naar België gewoon, normaal verliep (notities CGVS 1, p. 15). Uw echtgenote verklaart eveneens dat de procedure normaal verliep en dat jullie niets gevraagd werd (notities CGVS 2, p. 12). Daarenboven blijkt uit de door u voorgelegde documenten, nl. uw geboorteakte, huwelijksakte en notariële akte m.b.t. Venemedia, dat u deze documenten in 2017 opgevraagd heeft. Gevraagd wat u heeft gedaan om deze documenten te bekomen (notities CGVS 1, p. 16), verklaart u "... mijn geboorteakte opgevraagd via mijn zus in Porto Cabello, (...) via iemand hebben laten stempelen door de notaris. En onze huwelijksakte hebben we aangevraagd via een advocate in Valencia (...) Die heeft het laten officialiseren en laten registreren en dan via de post opgestuurd." Uw echtgenote verklaart daarenboven dat jullie de documenten zelf nog aangevraagd hebben toen jullie nog daar waren (notities CGVS 2, p. 11). **Noch u, noch uw echtgenote halen enige problemen aan omtrent het bekomen van deze documenten.** Bovendien verklaart uw echtgenote dat **u uw pensioen ontving** (notities CGVS 2, p. 14), terwijl zij zelf geen pensioen kreeg omdat haar voormalige werkgever de sociale zekerheid niet betaald had. Gevraagd of zij daar iets aan kon doen, verklaart uw echtgenote "Ik heb dat in gang gezet en half opgelost achtergelaten. Misschien als ik nu verder zou gaan daarmee, zou dat opgelost kunnen geraken." Gevraagd aan uw echtgenote of u geen problemen had omwille van politieke redenen, antwoordt zij ontkennend, waarna zij verder verklaart dat u gewoon recht had op uw pensioen en dat ze het u ook zonder problemen gegeven hebben.

Uit de verklaringen van u en uw echtgenote aangaande jullie contacten met de autoriteiten, nl. de grensbewaking, het bekomen van officiële documenten en uitbetaling van een sociale uitkering, blijkt niet dat jullie enige problemen hebben met de Venezolaanse overheid.

U verklaart eveneens dat uw echtgenote sinds oktober 2016 niet langer behandeld werd tegen kanker (notities CGVS 1, p. 17). Volgens uw echtgenote werd de behandeling echter stopgezet vanaf **1 september 2016** (notities CGVS 2, p. 6). Uw echtgenote verklaart bovendien dat **de behandeling de voornaamste reden is dat jullie naar België gekomen zijn**. Gevraagd naar de reden waarom de behandeling stopgezet werd, verklaart u te “denken dat het misschien te maken kan hebben met de politieke problemen” (notities CGVS 1, p. 20). U verklaart echter onmiddellijk dat u denkt dat **veel van haar medezieken ook geen behandeling meer kregen omdat de situatie van het land zo was verslechterd**. Gevraagd of het eigenlijk niets te maken had met de bedreigingen die uzelf kreeg, verklaart u dat het iets is wat jullie niet kunnen bewijzen. Gevraagd of iemand gezegd heeft dat het daar verband mee hield, antwoordt u ontkennend, maar dat ze gewoon zeiden dat er geen medicatie meer was. Hoewel u verklaart dat de behandeling van de medepatiënten eveneens werd stopgezet wegens gebrek aan medicatie, verklaart uw echtgenote dat de **andere patiënten wel medicatie en behandeling kregen** (notities CGVS 2, p. 13-14). Uit het medisch attest dat uw echtgenote voorlegt blijkt daarenboven dat de behandeling niet kon verdergezet worden wegens gebrek aan medicatie in het gehele land. U maakt het niet aannemelijk dat de behandeling van uw echtgenote stopgezet werd omwille van uw band met Venemedia.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk een vrees voor vervolging te hebben vanwege de Venezolaanse autoriteiten.

U legt uw identiteitskaart en paspoort voor. In kader van deze beslissing wordt niet getwijfeld aan uw identiteit of uw nationaliteit.

De door u voorgelegde documenten, nl. uw geboorteakte, huwelijksakte en notariële akte m.b.t. Venemedia en de medische attesten van uw echtgenote, werden hierboven reeds besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de

bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes.

Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het feit dat uw zoon D. (CG 15/17794 – DVZ 8.111.935) werd erkend als vluchteling, wijzigt niets aan bovenstaande motivering. Immers, internationale bescherming wordt toegekend d.m.v. een individueel onderzoek, geval per geval. In het verzoek tot internationale bescherming van uw dochter V. (CG 16/14863 – DVZ 8.263.435) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (M.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Venezolaanse nationaliteit te beschikken. U bent geboren op 28 januari 1960 in Guanare. Als student verhuist u naar Valencia, waar u op 14 mei 1982 huwt. U studeerde boekhouding en werkte o.m. als zelfstandige en verhuurde enkele appartementen.

In 2013 richt uw zoon D. (CG 15/17794 – DVZ 8.111.935) het mediabedrijf Venemedia op. Uw echtgenoot wordt stille vennoot en voorzitter van dit bedrijf. Het bedrijf bevindt zich in uw eigen woning in Valencia, maar u bent er zelf niet bij betrokken. In december 2014 wordt de diagnose van kanker gesteld. U wordt hiervoor behandeld.

Uw echtgenoot en uw zoon krijgen in de periode 2014-2016 dreigtelefoontjes. Uw zoon komt in 2015 naar België, waar hij erkend wordt als vluchteling. Omwille van de bedreigingen verlaten u en uw echtgenoot Valencia en verhuizen naar Merida, waar uw dochter woont en werkt. In februari 2016 komt u uw zoon gedurende 10-15 dagen bezoeken, waarna u terugkeert naar Venezuela. U blijft uw behandeling, o.m. chemotherapie, volgen.

In mei 2016 verlaat uw dochter V. (CG 16/14863 – DVZ 8.263.435) Venezuela. Zij dient in België een verzoek tot internationale bescherming in.

In september 2016 wordt de behandeling echter stopgezet. U linkt de stopzetting van de behandeling zelf aan de activiteiten van het mediabedrijf Venemedia, hoewel niemand u een reden geeft voor de stopzetting. Zelf werd u niet lastiggevallen. Uw echtgenoot ontving in de periode 2014-2016 dreigtelefoons, maar hij vertelde u daar niets over wegens uw ziekte. U blijft na de stopzetting van de behandeling nog ca 5 maanden in Venezuela.

U verlaat Venezuela op 12 april 2017 en reist via Spanje naar België. U komt op 13 april 2017 toe in België en dient op 18 april 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: medische verslagen, een handgeschreven overzicht van doktersafspraken, geboorteakte, identiteitskaart, paspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde medische attesten blijkt immers dat u behandeld wordt voor kanker. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werden er regelmatig pauzes ingelast. U kreeg eveneens de mogelijkheid om tijdens het onderhoud zelf aan te geven indien u een pauze nodig had. U maakte geen gebruik van deze mogelijkheid.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart dat uw medische behandeling stopgezet werd omwille van de politieke problemen van uw echtgenoot (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 25/06/2018 (verder notities CGVS 1), p. 13).

U verklaart dat de behandeling stopgezet werd vanaf **1 september 2016** (notities CGVS 1, p. 6 + vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw echtgenoot verklaart echter dat u sinds **oktober 2016** niet langer behandeld werd (notities van het persoonlijk onderhoud van uw echtgenoot dd. 25/06/2018 (verder notities CGVS 2), p. 17). Hoewel u zelf verklaart dat **uw medezieken in het ziekenhuis medicatie kregen en behandeld werden** (notities CGVS 1, p. 13-14), verklaart uw echtgenoot dat **ook andere medezieken geen behandeling meer kregen omdat de situatie van het land zo verslechterd was** (notities CGVS 2, p. 20). Aan uw echtgenoot gevraagd naar de reden dat uw behandeling stopgezet werd, verklaart hij te "denken dat het misschien te maken kan hebben met de politieke problemen." Gevraagd of de stopzetting van de behandeling eigenlijk niets te maken had met de bedreigingen die hij ontving, verklaart hij dat het iets is wat jullie niet kunnen bewijzen. Gevraagd of iemand gezegd heeft dat het daar verband mee hield, antwoordt hij ontkennend, maar dat "ze gewoon zeiden dat er geen medicatie meer was." Zelf verklaarde u voor de DVZ eveneens dat het **niet expliciet gezegd** werd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook voor het CGVS verklaart u dat ze **niet zeggen waarom de behandeling stopt** (notities CGVS 1, p. 14). Daarenboven blijkt uit het medisch attest dat u voorlegt dat de behandeling niet kon verdergezet worden wegens gebrek aan medicatie in het gehele land. U maakt het niet aannemelijk dat de behandeling stopgezet werd omwille politieke motieven.

U legt nog meer verklaringen af die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenoot. Uw echtgenoot verklaart voor het CGVS dat hijzelf bedreigd werd in de periode **juli-augustus 2016** (notities CGVS 2, p. 17), een 4-tal keer **in een periode van ongeveer 2 weken**. U verklaart echter dat de dreigtelefoons zo'n 3 à 4 jaar geleden begonnen (notities CGVS 1, p. 14). Uit uw verklaringen kan daarenboven opgemaakt worden dat uw echtgenoot zelf **reeds in 2014-2015** bedreigd werd. Later tijdens het onderhoud nogmaals gevraagd wanneer uw echtgenoot de eerste keer gebeld werd, verklaart u "zover ik weet is dat 4 jaar of 3,5 jaar geleden begonnen" (notities CGVS 1, p. 15). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw echtgenoot **zo'n 2 jaar lang telefonisch bedreigd** werd. Uw echtgenoot verklaart bovendien dat hij **jullie dochter inlichtte over de problemen die hij zelf had toen zij nog bij jullie woonde** (notities CGVS 2, p. 22), terwijl zij volgens zijn eigen verklaringen ongeveer **in mei 2016 naar België** kwam (notities CGVS 2, p. 6). Uw echtgenoot verklaart eveneens dat **jullie kinderen al in België waren toen hij regelmatig gebeld werd** (notities CGVS 2, p. 18). Bovendien **kent hij het nummer niet meer van de telefoon waarop hij gebeld werd**, nochtans het telefoonnummer van het appartement in Merida waar jullie woonden. Bovendien blijkt uit uw eigen verklaringen dat uw echtgenoot **reeds in Valencia bedreigd** werd en dat dit meespeelde om naar Merida te vertrekken (notities CGVS 1, p. 16), terwijl uw echtgenoot uitdrukkelijk verklaart dat hij **enkel in Merida bedreigd**

werd (notities CGVS 2, p. 19). Bovendien verklaarde uw echtgenoot voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat hij als voorzitter van Venemedia **reeds drie of vier jaar geleden telefonische intimidatieboodschappen ontving** (Vragenlijst CGVS van uw echtgenoot (verder vragenlijst CGVS 2), vraag 3.5). U legt verklaringen af die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenoot.

Bovendien legt u m.b.t. uw verblijfplaatsen in de laatste 6 maanden voor uw vertrek uit Venezuela verklaringen af die tegenstrijdig zijn met deze van uw echtgenoot. Voor de DVZ verklaarden zowel uzelf als uw echtgenoot gedurende 2-3 jaar in Merida verbleven te hebben tot aan jullie vertrek op 12 april 2017 (verklaring DVZ, vraag 10 + verklaring DVZ van uw echtgenoot, vraag 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaart uw echtgenoot echter dat jullie in januari (2017) gedurende een week of twee in Los Nevados verbleven (notities CGVS 2, p. 17-18), waarna jullie ook nog in de stad Barinas verbleven bij een kennis. Uzelf legt echter geen verklaringen af waaruit blijkt dat jullie buiten de stad Merida verbleven hebben in het jaar 2017.

Jullie verklaringen betreffende de langdurige bedreigingen prangen daarenboven des te meer aangezien **u en uw echtgenoot uw zoon in België zijn komen bezoeken in februari 2016 (notities CGVS 1, p. 5 + notities CGVS 2, p. 15), waarna jullie terugkeerden naar Venezuela.** U verklaart dat uw zoon toen al een positief antwoord gekregen had in zijn asielprocedure (notities CGVS 1, p. 6), terwijl uw echtgenoot verklaart dat hij tijdens jullie bezoek aan jullie zoon wist dat hij asiel aangevraagd had (notities CGVS 2, p. 15). U verklaart naar jullie thuisland teruggekeerd te zijn omdat u nog behandeld werd voor uw ziekte. De stempels in uw beider paspoorten (zie administratieve dossier) tonen eveneens aan dat jullie Venezuela in 2016 verlaten hebben en teruggekeerd zijn. Uw echtgenoot verklaart eveneens dat jullie sinds 2013 elk jaar in een ander land op vakantie gingen (notities CGVS 2, p. 6). Jullie verklaringen aangaande jullie reizen buiten Venezuela tonen eveneens aan dat jullie geen vrees voor vervolging hebben vanwege de overheid. Het is dan ook allerm minst aannemelijk dat uw echtgenoot als voorzitter van Venemedia die reeds drie of vier jaar geleden telefonische intimidatieboodschappen ontving (vragenlijst CGVS 2, vraag 3.5), nog terugkeert naar Venezuela.

Daarenboven konden jullie zonder problemen Venezuela verlaten via de luchthaven. U verklaart dat de procedure normaal verliep en dat jullie niets gevraagd werd (notities CGVS 1, p. 12). Uw echtgenoot verklaart eveneens dat alles gewoon, normaal verliep op de luchthaven bij jullie laatste reis naar België (notities CGVS 2, p. 15). Bovendien blijkt uit de door jullie voorgelegde documenten, nl. jullie geboorteaktes, huwelijksakte en notariële akte m.b.t. Venemedia, dat jullie deze documenten in 2017 opgevraagd hebben. U verklaart dat jullie de documenten zelf nog aangevraagd hebben toen jullie nog daar waren (notities CGVS 1, p. 11). Aan uw echtgenoot gevraagd wat hij gedaan heeft om de documenten te bekomen (notities CGVS 2, p. 16), verklaart hij "... mijn geboorteakte opgevraagd via mijn zus in Porto Cabello, (...) via iemand hebben laten stempelen door de notaris. En onze huwelijksakte hebben we aangevraagd via een advocate in Valencia (...) Die heeft het laten officialiseren en laten registreren en dan via de post opgestuurd." **Noch u, noch uw echtgenoot halen enige problemen aan omtrent het bekomen van deze documenten.** Bovendien verklaart u dat **uw echtgenoot zijn pensioen ontving** (notities CGVS 1, p. 14), terwijl u zelf geen pensioen kreeg omdat uw voormalige werkgever de sociale zekerheid niet betaald had. Gevraagd of u daar iets aan kon doen, verklaart u "Ik heb dat in gang gezet en half opgelost achtergelaten. Misschien als ik nu verder zou gaan daarmee, zou dat opgelost kunnen geraken." Gevraagd of uw echtgenoot geen problemen had omwille van politieke redenen, antwoordt u ontkennend, waarna u verder verklaart dat hij gewoon recht had op zijn pensioen en dat ze het hem ook zonder problemen gegeven hebben. Uit de verklaringen van u en uw echtgenoot aangaande jullie contacten met de autoriteiten, nl. de grensbewaking, het bekomen van officiële documenten en uitbetaling van een sociale uitkering, blijkt niet dat jullie enige problemen hebben met de Venezolaanse overheid.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk vervolging te vrezen vanwege de autoriteiten.

U legt uw identiteitskaart en paspoort voor. In kader van deze beslissing wordt niet getwijfeld aan uw identiteit of uw nationaliteit.

De door u voorgelegde documenten, nl. uw geboorteakte, huwelijksakte en notariële akte m.b.t. Venemedia en de medische attesten, werden hierboven reeds besproken.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Het feit dat uw zoon D. (CG 15/17794 – DVZ 8.111.935) werd erkend als vluchteling, wijzigt niets aan bovenstaande motivering. Immers, internationale bescherming wordt toegekend d.m.v. een individueel onderzoek, geval per geval. In het verzoek tot internationale bescherming van uw dochter V. (CG 16/14863 – DVZ 8.263.435) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 november 2018 een schending aan van *"de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen"*; *"het artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens"*; *"het artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen"*; *"artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen"*; *"van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt"*.

Verzoekers geven een korte theoretische uiteenzetting. Zij halen de algemene situatie in Venezuela aan en bespreken de bijzonder complexe veiligheidssituatie, hierbij verwijzend naar verschillende (internationale) bronnen (*"COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)"*; *"IACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2017"*; *"OFPPRA, Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires, 22/11/2016"*; *"HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela, 29/11/2017"*; *"UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018"*). Zij wijzen tevens op de economische en sociale situatie, alsook op het feit dat vrouwen in het bijzonder slachtoffer zijn (*"UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 June 2018"*; *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela" — rapport van 16 juli 2018"*; *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"*, opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, juni 2018"; *"The collapse of the Venezuelan health system", The Lancet, 7 april 2018"*; *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 July 2018"*; Verzoekers halen het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken voor Venezuela aan (Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018), alsook een persartikel (*"Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe"*, gepubliceerd 29 augustus 2018").

Verzoekers benadrukken dat *"dat hun zoon erkend werd als vluchteling en dat zijn problemen hun oorsprong vinden in Venemedia en de politieke boodschappen die er werden verspreid"* en voeren aan dat zij daardoor vervolgens ook problemen gekend hebben. Zij wijzen erop dat verschillende leden van Venemedia Comunicacion werden bedreigd en vervolgd en dat ze allen het land ontvlucht hebben. Verzoekers menen dat hun relaas niet zonder dat van hun zoon, hun dochter en het relaas van de leden van Venemedia kan onderzocht worden, daar ze allemaal gelinkt zijn.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen aangaande de periode van bedreigingen, leggen verzoekers uit dat de werknemers en partners van Venemedia Comunicacion (en dus ook verzoeker als voorzitter) 3 à 4 jaar geleden telefonische intimidatieboodschappen kregen omdat ze kritisch waren over de regering, maar dat de persoonlijke intimidatieboodschappen pas begonnen in juli-augustus 2016. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat verzoekster M. omwille van haar gezondheidstoestand niet op de hoogte werd gehouden van alle details van de problemen die haar zoon, echtgenoot en de rest van de onderneming meemaakte. Zij wijzen erop dat verzoekster M. nooit persoonlijk telefoon heeft gekregen en dat haar *"vage"* verklaringen gerechtvaardigd zijn door haar medische toestand en de moeite van haar familie om haar te beschermen en haar niet ongerust te maken. Verder wijst verzoeker erop dat hij het over de problemen van de onderneming had toen hij verklaarde dat hij zijn dochter inlichtte over de problemen toen zij nog bij hen woonde. Vervolgens legde verzoeker uit dat zijn kinderen al in België waren toen hij, persoonlijk, regelmatig gebeld werd. Verzoekers wijzen er daarnaast op dat ook verzoekster het over de problemen van de onderneming en van haar zoon had toen ze verklaarde dat ze door de bedreigingen naar Merida vertrokken en dat verzoeker het enkel had over zijn persoonlijke problemen toen hij verklaarde dat hij enkel in Merida bedreigd werd.

Ten laatste menen verzoekers dat het feit dat verzoeker zijn telefoonnummer van zijn huis niet kent geen voldoende element is om zijn relaas niet aannemelijk te maken.

Verder wijzen verzoekers erop dat verzoekster haar laatste chemotherapie behandeling op 1 september 2016 kreeg en dat ze een afspraak had op 22 september 2016, maar die dag niets kreeg. Verzoeker stelt te hebben verklaard dat *“ze sinds oktober niet meer behandeld werd (hij had meer precies moeten zijn en sinds de 22 september verklaren maar had de datum niet meer in zijn hoofd, de feiten zijn dus ook wel meer dan 2 jaren geleden gebeurt) en verzoekster heeft de datum van haar laatste behandeling meegedeeld, namelijk 1 september 2016.”* Het zijn geen tegenstrijdigheden volgens verzoekers, enkel een verschil in begrijpelijk opzicht daar de vragen op een andere manier gesteld zijn. Verzoekers stellen dat ze niet kunnen bewijzen dat *“het om de politieke motieven dat de behandeling gestopt werd maar hebben wel kunnen vaststellen dat anderen, die dezelfde behandeling nodig hadden, het wel kregen omwille van het gebrek aan medicatie. Ze hebben ook kunnen vaststellen dat de behandeling stopte tijdens dezelfde periode dat verzoeker bedreigingen kregen was voor verzoekers een plausible oorzaak maar ze beseffen wel dat ze dit niet kunnen bewijzen.”*

Verzoekers stellen dat ze geen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande hun verblijfplaatsen in de laatste zes maanden. Ze geven aan dat ze in Merida verbleven en dat ze enkel voor enkele dagen naar Los Nevados en naar Barinas getrokken zijn, zonder hun woonplaats te veranderen. Verzoekers leggen uit dat verzoekster niet wist dat dergelijke “vakantie” van belang was en dat verzoeker zo precies en nauwkeurig heeft willen zijn.

Wat betreft hun bezoek aan hun zoon in België betogen verzoekers als volgt: *“Het feit dat verzoekers hun zoon in België zijn komen bezoeken en zijn vervolgens terug naar Venezuela gegaan bewijst enkel dat ze voor juli-augustus 2016 het gevaar en de nood om te vluchten niet voelden. Verzoeker was voorzitter van Venemedia maar werd noot, voor juli-augustus 2016, persoonlijk bedreigd. Verzoekster lijdd aan kanker en had haar behandeling die voorzien was in Venezuela. Hun voornaamste zorg was het genezen van verzoekster. Toen de bedreigingen begonnen en ze vaststelden dat de behandeling tegen kanker niet meer aan verzoekster geboden werd besloten ze om te vluchten. Het feit dat ze dit voorheen niet hebben gedaan is enkel het bewijs dat de situatie onmogelijk, onmenselijk en onleefbaar werd.”*

Verder betogen verzoekers dat de bewering van verweerder dat iedere politieke tegenstrever aan de luchthaven zou tegen gehouden moeten zijn om zijn vrees tegenover de overheid te kunnen bewijzen een onevenredige eis van verwerende partij is gelet aan de algemene informatie met betrekking tot de situatie in Venezuela. Verzoekers benadrukken dat *“ze nooit de documenten zelf hebben aangevraagd maar dit telkens via een zus/broer/aanverwante gebeurde”*. Verzoekers benadrukken dat verzoekster nooit een pensioen heeft gekregen en geven aan dat verzoeker wel van zijn pensioen heeft kunnen genieten daar hij lid was van een sociale verzekering en dus in de massa verborgen was: hij heeft nooit zelf stappen moeten ondernemen ten aanzien van de autoriteiten om zijn pensioen te krijgen, dit gebeurde door derden en hij werd daardoor verhuuld.

Verzoekers vragen om hen *“het statuut van vluchteling te erkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen; In ondergeschikte orde, hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, In nog ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen”*.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- “4. IACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2017;
5. HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela, 29/11 /2017;
6. UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018;
7. UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 June 2018 ;
8. Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be;
9. Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe", gepubliceerd 29 augustus 2018;
10. Artikel HRW, 15/11/2018”.

Bij aanvullende nota van 14 juni 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- “1) COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018
- 2) Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- 3) Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)
- 4) Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)
- 5) 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)
- 6) Al-Venezuela 2017-2018
- 7) The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)
- 8) Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)
- 9) Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)
- 10) The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)
- 11) Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)
- 12) Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)”.

Bij aanvullende nota van 20 juni 2019 voegen verzoekers volgende stukken:

- “1. Aanvraag 9ter voor verzoekers;
2. Negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken;
3. CEDOCA, COI FOCUS Venezuela, Februari 2019;
4. LeMonde.fr, “Venezuela : près de vingt pays européens reconnaissent”, 3 februari 2019;
5. Human Rights Watch, “Venezuela: arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants », 25 januari 2019 ;
6. La Libre, « Une tentative de soulèvement fait 69 blessés au Venezuela : « Une escarmouche Putschiste », 1er mai 2019 ;
7. Amnesty International, “Venezuela, les crimes contre l'humanité commis dans le pays requièrent une réponse ferme de la justice internationale, 14 mai 2019;
8. Reisadvies Buitenlandsezaken dd. 19.06.2019;
9. HCR, “Les demandeurs d'asile vénézuéliens renforcent la main d'œuvre au Brésil”, 16 novembre 2018;
10. LeMonde.fr, “Fin 2019, un Vénézuélien sur six aura quitté son pays”, 8 février 2019;
11. Article AFP, « L'ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019 », 14 december 2018 ;
12. La Libre, Venezuela: droits de l'homme et crise au menu de la visite d'une représentante de l'ONU, 19 juin 2019;
13. Artikel HRW, 15/11/2018;
14. Persbericht The Economist, “A blackout deepens Venezuela's woes, 14 maart 2019;
15. HRW, World report 2018;
16. HRW Report, 4 april 2019, beschikbaar op:
https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/venezuela0419_web.pdf;
17. UNHCR, “Guidance note on international protection considerations for Venezuelans” van mei 2019”.

Bij aanvullende nota van 24 juni 2019 voegt verweerder de COI Focus “Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)” van 14 juni 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een

beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Uit lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging vanwege de Venezolaanse autoriteiten niet aannemelijk is. De commissaris-generaal kan in diens oordeel echter niet worden bijgetreden.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker T. hoofdaandeelhouder en (de eerste en enige) voorzitter is van het bedrijf van zijn zoon Venemedia Comunicacion (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker T. van 25 juni 2018 (hierna: notities T.), p. 11-12; zie documenten Venemedia in administratief dossier). Hoewel verzoeker T. aangaf dat hij -behoudens bij de oprichting- geen enkele administratieve of organisatorische verantwoordelijkheden had binnen het bedrijf en dat zijn zoon, schoondochter en een jongeman genaamd V.D. de beheerders waren (notities, p. 13), staat de band van verzoeker T., alsook die van zijn echtgenote verzoekster M., met het bedrijf Venemedia ontegensprekelijk vast. Dit blijkt tevens nu verzoeker T. aangaf dat de hoofdzetel van het bedrijf initieel bij hen thuis was (*"De hoofdzetel van het bedrijf was bij ons thuis, in Urbanizacion La Gaviota, Avenida 72A, huis 2. Door de problemen met de overheid is het bedrijf zonder hoofdzetel gebleven en werkte iedereen vanuit zijn eigen huis."*, notities, p. 14).

2.4.3. Verzoeker T. verklaarde dat het bedrijf haar kantoor oorspronkelijk op de eerste verdieping van hun huis had, maar dat er toen politieke problemen zijn ontstaan (notities T., p. 12). Hij vervolgde dat het bedrijf kritische teksten over het bestuur van het land schreef en dat het hierop bedreigingen via internet en telefoon ontving, omdat de staat geen kritiek duldt (notities, p. 12). Hij legde uit dat Venemedia de naam van het bedrijf is, maar dat een nieuwspagina gecreëerd werd – Notilogia.com – waarop opiniestukken over politiek en economie werden gepubliceerd (notities, p. 13).

2.4.4. Beide verzoekers zoon D. verliet Venezuela in 2015 omwille van problemen met de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van de politieke boodschappen die via zijn bedrijf Venemedia Comunicacion werden verspreid. D. diende een verzoek om internationale bescherming in in België en werd in 2015 door de commissaris-generaal erkend als vluchteling.

2.4.5. In de bestreden beslissingen wordt terecht gewezen op de individuele beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Niettemin dient te worden vastgesteld dat beide verzoekers een ontegensprekelijke band hebben met het regeringskritisch mediabedrijf Venemedia Comunicacion, dat hen dan ook een politiek profiel wordt toegeschreven en dat bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aldus rekening moet worden gehouden met het gegeven dat hun zoon D., zaakvoerder van Venemedia Comunicacion, Venezuela ontvluchtte uit vrees voor vervolging omwille van de politieke boodschappen die via zijn bedrijf werden verspreid, dat dit geloofwaardig werd geacht en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat hij in België internationale bescherming diende te worden toegekend.

2.4.6. Beide verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Venezolaanse autoriteiten omwille van hun politiek profiel strookt tevens met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor hun aanvraag. Zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier, de bij het verzoekschrift gevoegde informatie en de bij aanvullende nota's neergelegde informatie de problematische situatie voor personen met een politiek dissidente mening in Venezuela.

De COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 – toegevoegd aan het administratief dossier – vermeldt dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is en er in 2017 een situatie was dat toen gekwalificeerd werd als pre-conflict en gevreesd werd dat het land riskeert te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken (COI Focus *"Venezuela: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018, p. 8). Dit is tot op heden niet het geval. Verder blijkt uit deze COI dat burgers met een specifiek profiel, waaronder overheidskritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel, worden geviséerd en te maken krijgen met geweld gepleegd door het

Venezolaans leger, de politie, de inlichtingendiensten en de “*Colectivos chavistas*” (COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018, p. 45). De COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019 vermeldt dat de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime is toegenomen na een poging tot staatsgreep van 30 april 2019 (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 6, p. 7). Tevens wordt vermeld dat Madura “*colectivos*” herhaaldelijk heeft opgeroepen om op te treden tegen politieke opposanten en demonstranten (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 7). De COI verwijst naar een rapport van Amnesty International waaruit blijkt dat het geweld tegen (vermeende) tegenstanders van de overheid doelgericht is (COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie*” (addendum) van 14 juni 2019, p. 8).

Uit de door verzoekers neergelegde rapporten – het rapport “*Situation of Human Rights in Venezuela*” van IACHR van 31 december 2017, het rapport “*Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires*” van OFPRA van 22 november 2016, het rapport “*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*” van HRW van 29 november 2017, het rapport “*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018 en het rapport “*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*” van UN News Service van 22 juni 2018 – komt naar voor dat het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking, dat vrouwen in het bijzonder slachtoffers zijn, dat verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking, dat deze bendes en groeperingen in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid of door de overheid worden getolereerd, dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, dat er straffeloosheid heerst, dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie verder zal verslechteren, dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp en dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie.

Ook uit artikelen en rapporten door verzoekers neergelegd bij aanvullende nota – “*Human Rights Watch, “Venezuela: arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants », 25 januari 2019*”; “*La Libre, « Une tentative de soulèvement fait 69 blessés au Venezuela : « Une escarmouche Putschiste », 1er mai 2019*”; “*Amnesty International, “Venezuela, les crimes contre l'humanité commis dans le pays requièrent une réponse ferme de la justice internationale, 14 mai 2019*”; “*Reisadvies Buitenlandse zaken dd. 19.06.2019*”; “*Article AFP, « L'ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019 », 14 december 2018*”; “*La Libre, Venezuela: droits de l'homme et crise au menu de la visite d'une représentante de l'ONU, 19 juin 2019*”; “*HRW, World report 2018*”, “*HRW Report, 4 april 2019*”; “*UNHCR, “Guidance note on international protection considerations for Venezuelans” van mei 2019*” – die de situatie van voor 2019 beschrijft, blijkt dat politieke tegenstanders en demonstranten gevisieerd worden door de veiligheidsdiensten. Uit deze artikelen en rapporten komt naar voor dat er een brutale repressie heerst tegen manifestanten en opposanten en dat er sprake is van arbitraire arrestaties, foltering en extrajudiciële executies door de Venezolaanse veiligheidsdiensten. Tevens worden (dissidente) burgers berecht in militaire rechtbanken.

2.4.7. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een verzoeker om internationale bescherming het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de verzoeker om internationale bescherming zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de verzoeker om internationale bescherming in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Ook indien de Raad niet geheel overtuigd is van bepaalde aspecten van beide verzoekers asielrelaas, waaronder hun onderling incoherente verklaringen aangaande de ontvangen bedreigingen, staat vast dat verzoekers een (toegeschreven) politiek profiel hebben, nu verzoeker T. mede-eigenaar is van het regeringskritisch mediabedrijf van beide verzoekers zoon D., hun zoon Venezuela reeds ontvlucht is nadat hij er problemen kreeg omwille van het publiceren van overheidskritische artikelen en hem hierom internationale bescherming verleend werd. Gelet op het voorgaande wordt aan verzoekers het voordeel van de twijfel toegekend.

2.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4.9. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK